

LBRIS

We know
books

Titlu original (eng.): The waiting heart

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
COOK, ISOBEL**

Asemănare izbitoare / Isobel Cook

Traducător: Ileana Dinu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-503-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

ISOBEL COOK

Asemănare izbitoare

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA DINU

Editura și Tipografia

ALCRIS

Ultimele apariții ale colecției "EL și EA":

1125	B.J. James	-Pasărea paradisului
1126	Eugenia Riley	-Încăpățânata Cenușăreasă
1127	Ginna Gray	-Promisiunea
1128	Charlotte Lamb	-O dragoste imposibilă
1129	Mona Tyson	-Inimi rănite
1130	Christine Orban	-Cântec de dragoste
1131	Melodie Adams	-O iubire ca-n povești
1132	Sandy Keene	-Teama de necunoscut
1133	Laura Resnick	-Nopti fermecate la tropice
1134	Elizabeth Renier	-La bine și la rău
1135	Christa Merlin	-Situatii de compromis
1136	Sophie Weston	-Salvându-l pe diavol
1137	Mary Meredith	-Inima nu cere voie
1138	Flora Kidd	-Pași pe nisip
1139	Rhoda Chips	-Legătură temporară
1140	Anna Moines	-Propunerea prietenului
1141	Sally Wentworth	-Voiajul
1142	Alicia Thompson	-Alegerea îmi aparține
1143	Rebecca Taylor	-Viața ca un roman
1144	Anna Moines	-Prințesa nordului rece
1145	Susanne McCarthy	-Când diavolul își bagă coada
1146	Nancy Fraser	-Balsam pentru o inimă rănită
1147	Mary Burchell	-Casa cu arini
1148	Mary Adler	-Aroganța marchizului
1149	Laura Brid	-Iubitul din copilărie
1150	Anna Moines	-Frumusețe înțeleatoare
1151	Louella Cramer	-Iubire printre cărți
1152	Anna Simons	O echipă perfectă
1153	Anna Moines	Jocul hazardului

Capitolul 1

Della Ashford ajunsese cu greu până la colțul străzii strângând cu amândouă mâinile mânerul umbrelei pe care vântul puternic amenința să i-o smulgă din mână. Mai avea câțiva pași și ajungea la elegantul și exclusivistul magazin, Stanhope. Ajunsă la adăpostul intrării cu dale mari de mozaic, și-a închis umbrela, și-a scos mantaua de ploaie, a scuturat-o de câteva ori, apoi a împăturit-o cu grijă. Pantofii îi erau uzi. Tălpile subțiri și uzate nu-i oferiseră niciun fel de protecție împotriva ploii torențiale, care începuse imediat ce plecase de la birou; cu toate acestea, nu se gândise niciun moment să renunțe la planul de a vizita Stanhope.

Pentru ea magazinul Stanhope era întruchiparea luxului, a strălucirii, de care ea nu se va bucura niciodată. Stanhope era un magazin exclusivist, dedicat bogaților. Se vedea din vitrine și din prețuri că se adresa celor pentru care banii nu erau o problemă.

Pantofii ei cu tălpile subțiri, îmbibate de apă, se îngropară în

cozorul gros imediat ce se deschisera ușile de sticlă de la intrare. Della se îndreptă spre raionul de bijuterii. Aici se găseau perle adevărate, inele, broșe cu pietre prețioase, toate cu design exclusivist. Doar cu o săptămână în urmă Della visase că-și cumpărase cercei din aur alb și rubine; ar fi arătat superb la rochia pe care intenționa s-o îmbrace la petrecerea personalului de la firma unde lucra ca dactilografă.

Atmosfera caldă, plăcută, din magazin era înmiresmată de la raionul de parfumuri, majoritatea exotice, unde și cel mai mic flacon depășea cu mult veniturile ei pe o lună.

Departamentul de lenjerie cu decorul alb-argintiu avea scopul de a pune în evidență feminitatea și fragilitatea obiectelor expuse. Aici Della și-a lăsat imaginația să zburde, alegând, desigur tot imaginar, un neglijeu de culoarea caisei cu dantelă asortată, fină, jachete cu panglici din satin și dantelă, pijamale de casă din mătase diafană care să-i mângâie gleznele subțiri. A urcat cu liftul la etaj și s-a pierdut fericită printre costume și pelerine alegându-și garderoba. Apoi brusc s-a uitat la ceas; curând va trebui să se întoarcă la Firbanks Company, firma de tehnologie unde lucra ca dactilografă într-un birou obscur alături de mai multe colege.

Când s-a îndreptat spre lift atenția i-a fost atrasă de un stand cu cravate, pălării, în culorile toamnei, maro, galben-închis, auriu, verde, dar și gulere de blană pentru că deși vara nu trecuse magazinul se pregătise deja pentru sezonul următor. A fost atrasă în mod special de un guler de vizon alb. A ezitat o clipă, apoi după ce și-a lăsat pălărioara de catifea pe un scaun, a luat

gulerul și l-a așezat pe umeri. Și-a apropiat obrazul de blana moale și o mângâie. Probabil avea un preț exorbitant. Cu toate acestea a observat imediat că îi accentua paloarea nesănătoasă a obrazilor. L-a scos de la gât și tocmai vroia să-l pună la loc, când o mână s-a întins spre ea și auzi o voce masculină:

– Dacă nu vă interesează, aș vrea să-l văd și eu.

– Desigur, poftiți, a spus Della, întorcându-se să-i dea gulerul bărbatului.

În acel moment a observat că bărbatul o fixa cu o privire care părea a unuia care-și pierduse mințile, sau care văzuse ceva ce nu credea c-o să vadă vreodată.

– Lynne! exclamă acesta pălind din cauza șocului, scăpând din mână gulerul de vizon.

Della îl privi amuzată. Bărbatul se aplecase să ridice gulerul, iar ea a avut senzația că prin această mișcare bărbatul a vrut să câștige timp ca să-și revină.

Când s-a ridicat a observat că era un bărbat înalt, zvelt, un tânăr cu ochi albaștri care nu-și revenise din șoc.

Della l-a privit uimită.

– Ce prostie din partea mea! Firește că nu ești Lynne! Îmi cer iertare, dar semeni atât de mult cu o amică a mea încât nu pot să-mi revin.

Cu acestea bărbatul s-a întors spre una din vânzătoare, iar Della a admirat o jachetă de vulpe argintie.

– Aș vrea să probez jacheta de vulpe argintie, i-a spus vânzătoarei încercând să pară sigură pe sine pentru ca imediat să regrete, să rosească, siguranța de sine dispărându-i sub privi-

LIBRIS

We know
books

rile uimite ale femeii.

În timpul verii Della venise de multe ori în magazin, încercând să probeze fuste de mătase japoneză, sau vreuna din gențile pentru care magazinul Stanhope era renumit. Era evident că vânzătoarea o recunoscuse și știa prea bine că nu avea intenția să cumpere, cu atât mai mult o jachetă atât de scumpă. Vânzătoarea a trecut rapid în revistă haina udă de ploaie, dar și pantofii uzați ai Dellei.

Provocată de compasiunea mult prea evidentă pe care vânzătoarea nu încerca s-o ascundă, Della a privit în jur după o oglindă.

– Poate doamna dorește să se privească la garderobă, insistă femeia.

Della încuviință ridicându-și sfidător capul și porni în urma femeii, care, cu un aer cam acru, o așteptă să îmbrace jacheta. Blana îi pune în evidență părul blond și obrajii. Într-un cuvânt, arăta minunat. Numai fusta ieftină de culoare roz strica totul. Când o cumpăraseră i se păruse drăguță, dar acum în contrast cu blana părea ieftină și de proastă calitate și nu se îndoaia că vânzătoarea îi știa prețul.

Scuzându-se timid că blana nu era ce avea ea în minte și intimidată de privirea vânzătoarei Della reuși să plece.

Poșeta ei din material ecosez se afla acolo unde o lăsase, la raionul de cravate și pălării și observă că bărbatul care o confundase puțin mai devreme revenise.

– M-am gândit mai bine și m-am decis la gulerul de vizon, îl auzi spunându-i vânzătoarei.

Aceasta se grăbi spre stand, unde se opri încruntându-se.

– Dar nu mai este aici, constată ea uluită.

Tânărul care venise în urma ei s-a uitat la locul unde mai devreme se aflase blana de vizon.

– Nu, cu siguranță nu mai este aici, confirmă și el, deși v-am înapoiat-o înainte de a pleca.

Tot mai agitată vânzătoarea se uită în jur și privirea i se opri la un moment dat pe geanta Dellei din material ecosez aflată în spatele vitrinei.

Della care-i urmărise privirea simți cum o cuprinde spaima pentru că din fermoarul întredeschis se zărea gulerul de vizon.

Au rămas amândouă la fel de șocate, apoi asistenta s-a năpustit asupra Dellei.

– Nu am ce face, trebuie să vă duc la directorul magazinului. Ar fi trebuit să-mi dau seama că doar pierdeți vremea pe aici.

– Dar eu n-am luat vizonul! reuși să rostească Della privind-o uluită. Nu era posibil ca blana să se fi transferat de la sine putere în geanta ei, chiar dacă acolo se afla. Simți că încep să-i tremure picioarele din cauza șocului, conștientă ce va urma. Va fi forțată să-și decline numele, adresa căminului unde locuise de la moartea părinților săi.

Vestea că încercase să sustragă gulerul de blană se va răspândi imediat printre colege; i se vor arunca priviri, unele indignate, altele condescendente, mai ales pentru că unele considerau că timiditatea Dellei Ashford ascundea de fapt aroganță, care o putea duce la pierzanie.

Refuzul ei de a recunoaște furtul a încins spiritele.

Pe moment, Della a vrut să apeleze la înțelegerea vânzătoarei, dar privirea rece a acesteia, buzele strânse, au făcut-o să renunțe. Era prea evident că femeia voia să se bucure de rolul său de Nemesis. Nimic n-o va distra de la ceea ce considera ea că este sarcina ei de serviciu.

Della își duse mâna la frunte simțind că-și va pierde cunoștința.

– Nu vedeți că a leșinat? auzi vocea tânărului.

Della a fost așezată într-un fotoliu și a simțit o mână rece pe frunte.

– Cred că amplificați exagerat de mult acest incident, i-a spus tânărul vânzătoarei.

– Dar cum explicați că gulerul se află în poșeta domnișoarei?

– Nu l-am pus eu acolo! suspină Della disperată.

– Și atunci cum a apărut în poșeta dumatăle?

– Întregul incident poate fi aplanat fără prea multă vâlvă, spuse tânărul. După cum am spus, i se adresează el vânzătoarei, vreau să cumpăr gulerul și răspund eu pentru fapta domnișoarei. Numele magazinului Stanhope trebuie protejat! Și asta nu prin vâlvă!

Vânzătoarea observă că în dreptul standului se opriseră deja câteva persoane curioase.

Profitând de faptul că vânzătoarea ezita neștiind cum să procedeze, tânărul acționează precis și înainte ca Della să-și dea seama ce i se întâmplă se trezi împinsă spre lift și escortată spre o limuzină care aștepta afară.

Della a ezitat când el i-a deschis portiera. Acum când teme-

rile ei rămăseseră în urmă ezita să urce în mașină.

– Ei, bine? Nu mă lași să te conduc acasă? Mă consideri periculos?

– Nu, nu, răspunse Della imediat, sigur că nu.

– Atunci, urcă te rog, spuse el împingându-o cam neceremonios în mașină. Apropo, numele meu este Mannering, Rex Mannering.

– Della Ashford, răspunse ea retrăgându-se cât mai departe, într-un colț al mașinii. I-a dat adresa cu o voce tremurată.

– Pari nervoasă, i-a spus el cu calm privind-o lung. Poate te gândești că mi-am făcut planuri cu tine. Te rog, stai comod în scaun, nu te comporta ca o școlăriță isterică. De ce te gândești la ce e mai rău? Doar te-am salvat de la a fi acuzată de furt din magazin!

– Pentru că,... pentru că...dar îi era imposibil să rostească mai mult de atât. I se păruse ciudat felul în care bărbatul reușise s-o extragă din magazin, de pedeapsa pe care ar fi trebuit s-o suporte.

El s-a aplecat și i-a pus o mână peste palmele umede care-i tremurau.

– Asta pentru că ești o tânără educată și ți s-a spus să nu intri în legătură cu un străin.

Della roși confuză.

– Da, ai dreptate.

Della îl privi speriată. Ochii reci atenți la drum aveau un aer speculativ.

Deodată Della a realizat că drumul pe care o luase bărbatul

nu ducea nicidecum la cămin. Lăsaseră în urmă orașul și se îndreptau spre râu. Della a simțit cum panica îi cuprinde mintea și sufletul.

– Unde mă duci? a început să strige.

El nu-i răspunse, continuă drumul care însoțea albia unui râu.

Della a încercat să găsească posibilități de a scăpa. Era un drum aproape părăsit, iar dacă te uitai în jos vedeai albia râului, mult pietriș iar apa părea rece, îi producea fiori.

– E un loc minunat pentru o discuție calmă și liniștită, miss Ashford, nu crezi?

El scoase o tabacheră de argint cu monogramă și-o oferă o țigară.

Palidă, ea îl refuză.

– Vezi, nu am porniri criminale, calmează-te!

– De ce m-ai adus aici? Della simți cum îi revine curajul acum că nu se mai întrezărea vreun pericol imediat.

– Pentru că vreau să-ți fac o propunere, draga mea, și consider că acesta este locul potrivit. M-am gândit că poate nu dorești să accepti planul meu. Bărbatul făcu o pauză și o privi lung: Asemănarea ta cu Lynne este fantastică. Chiar și timbrul vocii este același. Am fost uluit când te-am văzut la Stanhope. Dacă aș fi fost superstițios aș fi crezut că fantoma lui Lynne a ieșit din mormânt.

– Lynne? repetă Della care nu înțelegea nimic.

– Exact, Lynne de Valence. A murit într-un accident de avion. Eram logodiți la vremea aceea.

Din glasul lui nu răzbătea nicio emoție, iar temerile Dellei începură să dispară lăsând loc curiozității.

– Ce legătură am eu cu Lynne?

Pe moment el păru că se gândește cât de mult îi poate împărtăși.

– Logodnica mea era pe punctul de a obține o moștenire considerabilă de la o mătușă din Irlanda. În calitate de soț aș fi obținut controlul tuturor afacerilor Lynnei. Moartea ei a pus capăt speranțelor mele, dar conform proverbului, acolo unde este voință se găsește și o cale.

Imediat ce te-am văzut am înțeles că soarta îmi este favorabilă. Mătușa Lynnei, bătrâna doamnă de Valence n-a aflat de moartea acesteia. Lynnei i-au rămas niște bani de la părinții săi și cum îi plăceau petrecerile și nu precupețea banii pentru a-și face orice plăcere nu și-a pierdut timpul cu bătrâna mătușă.

Saggart este un conac cu prea multe coridoare ca să fie pe gustul meu, situat într-o zonă de câmpii și de păduri, astfel că nu era agreat nici de Lynne. În hărți o să-l găsești sub denumirea de Golden Veil of Tipperary. Terenurile din zona aceea sunt foarte mănोase și întrucât eu și Lynne am cam tocat banii rămași de la familia ei, acum aș vrea să ajung stăpân la Saggart, pentru a-mi păstra standardul de viață cu care am fost obișnuit. După cum ți-am mai spus, semenii uluitor de bine cu ea, ai aceeași înălțime, aceeași culoare a ochilor și a părului. Iar Lynne a fost educată în școala englezească. Până și felul vostru de a vorbi este asemănător. Sunt convins că mătușa ei n-ar putea spune că nu ești adevărata Lynne. Imediat ce te-am văzut am înțeles că am

LIBRIS We know books
 găsit șansa pe care o așteptam. Desigur, mai rămânea să-mi exercit puterea de convingere asupra ta. Lucru pe care l-am și făcut, începând cu gulerul de vizon.

– Vrei să spui că în acest scop mi-ai pus gulerul în poșetă?

El încuviință.

– Numai cineva naiv ca tine putea fi păcălit pe moment. A fost foarte ușor. Te înroșisei, erai jenată când te-ai dus să probezi jacheta, iar pentru mine a fost un fleac să pun gulerul în poșeta ta. Apropo, draga mea, va trebui să renunți la simplitate. Nu i se potrivește cuiva care vrea să treacă drept Lynne de Valence.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, îi spuse Della.

– Nicidecum, dragă! Mă interesează doar banii. Ca proprietar al domeniului Saggart voi deține atât puterea cât și banii. În prezent nu am niciuna din acestea. Nu te lăsa înșelată de mașina scumpă pe care o conduc, e închiriată. Știu din proprie experiență că impresia de opulență funcționează perfect asupra unora. Dar să revenim la madam de Valence. Firește, când bătrâna îmi va acorda moștenirea te voi răsplăti regește. Nu vei fi singură acolo. Mai există și Sorcha D'Arcy, o rudă a bătrânei doamne. După moartea soțului ei, ea s-a stabilit la castel împreună cu fiul ei, Pierce, un copil cam ciudat și răzgâiat. Mai există și familia Stacey care reprezintă o altă ramură a familiei, dar nu avem de ce să ne temem pentru că nu și-au vorbit de ani întregi. Ultimul vlăstar al acesteia, Logan Stacey, din fericire este genul independent care o ține la distanță pe bătrână.

Pe măsură ce afla tot mai multe despre violența și lipsa de

scrupule a lui Rex Mannerling, Della își simțea inima tot mai strânsă, bătând neregulat.

– Subliniez că dacă afacerea asta cu sustragerea gulerului de vizon devine publică va fi extrem de jenant pentru tine.

Della fu cuprinsă de disperare neștiind cum să refuze propunerea lui. Dacă accepta trebuia să comunice la cămin că nu va mai locui acolo. Dacă va da greș, unde va locui? Ce va face? Desigur va pierde și postul de la Firkbank.

– Ei, bine? o întrebă Mannerling calm.

– Se pare că nu prea am de ales.

El încuviință.

– Exact! Și amintește-ți că dacă în vreun moment al afacerii noastre dorești să renunți am dovada împotriva ta, îi spuse arătând spre gulerul de vizon. Oricum, înainte de a face un pas înainte în afacerea noastră, îți ofer inelul de logodnă al lui Lynne! Rex scoase din buzunar o casetă mică din piele neagră.

– O, nu! strigă ea speriată.

El ridică din sprâncene nedumerit.

– De ce nu renunți la manierele de școlăriță? Acest inel va da autenticitate rolului tău. Cu rezeziune deschise cutia și-i puse pe deget un inel cu diamante. Din fericire, Lynne mi l-a dat înainte de accident, ca să-i repar ceva la montură și să-l strâmez. Îi era prea larg, Lynne avea degetele foarte subțiri.

Della se uită speriată la inel.

– Doar nu ești superstițioasă! zise el observând-o atent.

– Nu vreau să-l port, încercă ea să protesteze. Apartine unei femei moarte.